

4. Комиссаров В. Н. Общая теория перевода. Проблемы переводоведения в освещении зарубежных ученых: Учеб. пособ. – М.: ЧеРо, 1999. – 136 с.
5. Стандарты международной журналистики: жанры и структура статей // Профессия – журналист. – М., 2002. – № 10. – С. 50.
6. Фёдоров А. В. Основы общей теории перевода (лингвистические проблемы). 4-е изд. – М.: Высш. школа, 1983. – 303 с.
7. Reiss K., Vermeer H. J. Grundlegung einer allgemeinen Translationstheorie. – Tübingen, 1984. – 256 p.

Мазур А.І.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА У ЗМІ ТА ЇЇ МАНІПУЛЯЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

З активним розвитком дипломатичних відносин між країнами усього світу, значно зріс людський інтерес до політичної сфери. Завдяки активній роботі ЗМІ, інформація розповсюджується з неабиякою швидкістю та в надзвичайно великій кількості. Політичні слогани передвиборчих компаній, політична реклама, агітаційні заголовки на перших шпальтах газет, телебачення, радіо, інтернет все це постійно інформує нас про останні політичні події. В такому разі, можемо стверджувати, що актуальність цієї роботи зумовлена інтенсифікацією міжнародної інтеграції у сфері політики та соціального життя.

Загалом, до політичної лексики можна віднести, перш за все, мову публічних виступів політичних діячів: заяви, інтерв'ю, радіо і телезвернення, прес-конференції, радіо- і теледебати, виступи в будь-якій аудиторії з будь-якої нагоди. Мова функціонування політичних інститутів також є важливим видом політичної лексики. Особливу роль тут відіграє парламенська мова, а саме – мова дебатів. Політична пропаганда у всіх її проявах також є політичною лексикою: плакати, листівки, відео- та радіозвернення [1, с. 89].

Багато проявів політичної лексики зустрічаємо у мові засобів масової інформації. А саме у передачах на політичну тематику, політичні новини, трансляції політичних засідань, політичні статті, коментарі та публікації інтерв'ю політиків тощо. Окремим видом можна вважати мову виборів, у якій перетинаються й іноді набувають своєрідного значення згадані вище різновиди політичної мови.

Політична мова виконує в суспільстві певні функції. Одні з них перегукуються із загальними функціями мови, інші притаманні лише їй.

Основною функцією політичної мови є інформативна, оскільки вона, в першу чергу, є засобом передачі інформації політичного змісту. З інформаційною тісно пов'язана комунікативна функція, яка полягає в тому, що, за допомогою політичної мови, налагоджується спілкування, взаємодія між суб'єктами політики, зокрема – між владою і громадянами [1, с. 165].

Політична лексика виконує й оціночну функцію, оскільки мовні знаки завжди несуть у собі певну оцінку, яка, накладаючись на інформацію.

Важливою є функція формування політичної свідомості. За допомогою політичної мови відбувається відображення політичної дійсності, за її посередництвом формуються політичні цінності, ідеали, норми, правила політичної поведінки, уявлення про політичні інститути, про відносини між владою і громадянами тощо [2, с. 59].

Особливістю, яка виокремлює політичну лексику серед інших, є її маніпулятивний потенціал. Найкращим чином він проявляється у політичних міфах та стереотипах, у публічних виступах політичних діячів. А також у політичній рекламі та пропаганді. Для цих видів політичної комунікації характерним є активне використання прагматичних можливостей мови.

У пропагандистських і рекламних текстах застосовуються різноманітні мовні прийоми, засоби аргументації, які сприяють здійсненню маніпулятивного впливу на суспільну свідомість. У здійсненні мовного політичного маніпулювання значну роль відіграють засоби масової інформації. За допомогою відбору інформації, певного способу і форми її подачі, вони створюють у громадськості деяке сприйняття політичної дійсності [3, с. 15].

Завдяки подібним хитрощам, ЗМІ в змозі інтерпритувати політичну реальність у потрібному світлі, нав'язуючи громадськості потрібне бачення дійсності та провокувати її на необхідні дії.

Значні маніпулятивні можливості мають промови політичних діячів. У результаті аналізу ролі публічних промов у політичному житті суспільства в різні історичні періоди, було з'ясовано, що вони були і залишаються для сучасних політиків одним із найбільш дієвих інструментів політичного впливу, ефективним засобом маніпулювання суспільною свідомістю і вмиле володіння засобами переконуючого впливу є однією з передумов успішної публічної діяльності сучасного політика. Найбільший маніпулятивний потенціал мають мітингові та агітаційні промови політичних діячів. Для них характерним є звернення у першу чергу до ірраціональних моментів, їхній вплив часто направлений на емоції, а не на розум людей [4, с. 1-3].

Засоби масової інформації активно впливають на мовну діяльність політиків. З їх появою і розвитком значно збільшилися мовно-маніпулятивні можливості політичних діячів. Оскільки, засоби масової інформації надають політичним діячам доступ до великої аудиторії. Проте, ЗМІ самі здатні впливати на свідомість аудиторії, маніпулюючи висловлюваннями політиків та створювати відповідне відношення читачів до певної політичної особи чи події.

Список використаних джерел:

1. Глушко М.М. Функциональный стиль общественного языка и методы его исследования – М.: Высш. шк., 1974. – 252 с.
2. Гридина Т.А. Языковая игра: стереотип и творчество – Екатеринбург: Уральский ГПИ, 1996. – 214 с.
3. Закирова С.А. Цитатные устойчивые фразы в общественно-политическом тексте и их перевод – Ташкент, 1988. – С. 10-16.

4. Козьмик А.А. Деякі аспекти формування та функціонування суспільно – політичної термінології англійської мови – Вісник Запорізького державного університету, 2002. – С. 1–4.

Навагіна А.М.

студент,

Науковий керівник: Гаращенко Л.Б.

кандидат філологічних наук, доцент,

Полтавський національний технічний університет

імені Юрія Кондратюка

АВТОМАТИЗАЦІЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ АРХІВНИХ УСТАНОВ

Актуальність удосконалення традиційної системи документаційного забезпечення управління зумовлена необхідністю підвищення рівня ефективності управлінської діяльності, прискорення руху документів в організації, зменшення трудомісткості їхнього оброблення. Відповідно до цього розробляються й упроваджуються в практику документаційного забезпечення комплексні автоматизовані системи, покликані розв'язати зазначені завдання завдяки утворенню єдиного інформаційного простору організації, що надає її працівникам можливість ефективною спільною роботи з документами на будь-якому робочому місці й у будь-який час.

Автоматизована система документаційного забезпечення управління (АСДО) покликана підвищити рівень ефективності управлінської діяльності організацій шляхом автоматизації всього комплексу робіт з документами. Вона створює єдиний інформаційний простір, що дозволяє управлінському персоналу організувати колективну роботу над усіма діловими паперами та забезпечувати їхнє архівне зберігання.

Мета статті – розглянути основні напрями інформатизації й автоматизації діяльності архівних установ, визначити категорії баз даних, які забезпечують ефективність процесів інформатизації архівної справи, схарактеризувати сучасні інформаційні системи.

На сьогодні під об'єктами інформатизації розуміють функції та напрями роботи архіву, що еволюціонують у результаті впровадження сучасних інформаційних технологій. До об'єктів автоматизації роботи державного архіву належать, насамперед, такі:

1) комплектування архіву й експертиза цінності документів; створення та ведення інформаційно-пошукових архівних довідників за всіма документами з метою прискорення процесів пошуку інформації (номенклатури справ, описів, каталогів, покажчиків тощо);

2) комплектування, збереження і пошук документів на машинозчитуваних носіях, що функціонують в установі (для відомчого архіву) або в установах – джерелах комплектування (для державного архіву);